

D H A R M A

B E R I C H T

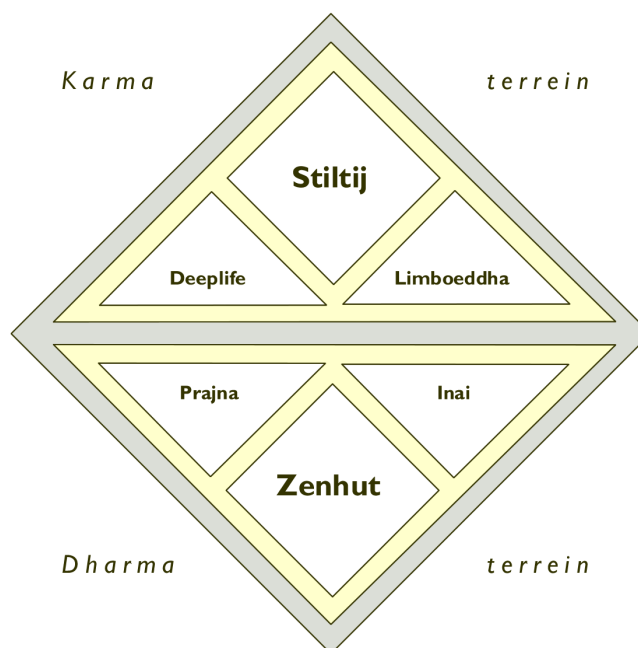
"Verwarde boeddha's zijn stervelingen, bevrijde stervelingen zijn boeddha's."

[Huineng, in zijn commentaar op de Diamant soetra]

Er is heel wat gaande op de Weg - krachten die ons links en rechts kunnen doen duizelen. Bij mezelf merk ik de noodzaak om de achtergrond goed te blijven dienen en dus me, op dit moment tenminste, zoveel mogelijk te onttrekken aan voorgrondtaken.

Maar het gaat verder: ik denk dat we in ons proces voorgrond en achtergrond kunnen gebruiken om rust en helderheid en efficiency te vergroten - anders gezegd, om dankzij het inzicht in de eenheid ervan zowel inhoudelijkheid als functionaliteit te versterken.

Het kan daarom helpen om te zien hoe het proces is opgedeeld in gebieden: van binnen naar buiten een organisch verbonden eenheid van Zenhut tot en met Stiltij (zie illustratie). De energie stroomt van binnen naar buiten (van beneden naar boven in tekening), van Dharma naar karma.

Willen we Stiltij de brug laten slaan en de toegangspoort laten vormen zoals ons dit voor ogen staat, dan moet ieder van ons goed thuis zijn in de Dharma ("Zenhut") - dat spreekt vanzelf: we zijn belichaamde bezieling, vormgegeven waarheidsliefde.

In feite is deze afbeelding een weergave van ons bodhisattvaschap: "Vorm is Leegte", oftewel: karma is Dharma.

De beide driehoeken boven en onder zijn spiegelbeelden van elkaar. Om dit te realiseren als een organische eenheid moet je eerst zélf uit de illusie van vorm zakken in de realiteit van Leegte, zodat je bevrijd kunt omgaan met alle vorm.

Dit thuiskomen in de realiteit - de grote kwestie - raakt werkelijk aan álle aspecten van ons bestaan: van de diepste zielerorselen tot de meest futiele dagelijkse aandrang.
De Weg berooft ons van alle (schijn)gezag en (schijn)vrijheid, waarheid legt ons genadeloos bloot: wij zijn niets, alles is illusie - wat een verwarring, wat een drukte, wat een lijden!

Om dit klaar te spelen moet je het geheel blijven zien - anders stagneer je, blijf je blind.
We komen juist uit het niet-geheel, uit de kortzichtigheid van de vierkante ego-meter.

In plaats van je af te vragen: "Wat heb ik aan een ander mens (of aan een situatie etc.)?"
kun je beter zeggen: "Wat heeft de andere mens (of deze situatie) aan mij?"

Ben ik hulp of lastpost? Schenk ik kracht of behoefteigheid? Ben ik open of is er belang?

Laat je oprecht toetsen en corrigeren door het leven.

Concreet, hier en nu, spelen er altijd allerlei processen: taken, gedachten en gevoelens, lichaam, verantwoordelijkheden, anderen, mogelijkheden, etc.

Hoe ga je hiermee om? Hoe sta je er in?

Blijf je de beoefenaar, de leerling?

Bewaar je de rust en het vertrouwen en het perspectief?

Ook als het heel dichtbij komt, als je getoetst wordt in je identiteit, bedreigd in je bestaan?

Dit is nu eenmaal de aard van dit zuiveringsproces, in alle spirituele tradities.

En natuurlijk is het wat makkelijker als je een vaste context hebt van goed gezelschap (klooster bijv.) of van rustig werk of van een gezond lichaam.

En natuurlijk is het lastig om als sterveling in dit "tranendal" - Limburg in ons geval - ernst te maken van de onzin, en dat ook nog vanuit je anonieme uppie.

Daar is veel rijpheid voor nodig, veel visie en kracht.

Dus ga je soms steigeren, twijfelen, je alleen voelen, moe worden...

...als de confrontaties nóg scherper worden

...als de werkzaamheden nóg intensiever worden

...als de structuur nóg losser wordt

...als de moeite nóg voelbaarder wordt

Maar je weet: moeite is geen criterium - er is slechts die ene, onvoorwaardelijke en onvermurwbare innerlijke noodzaak van verwerkelijking.

Daar heb je alles voor over.

Omdat het om niets minder gaat dan om je ware identiteit.

Want wat heb ik aan een leven dat me verhindert mezelf te zijn?

Is dat niet hetzelfde als gestorven zijn?

Beschouw het Zenpad als je kostbaarste geschenk: een wensvervullend juweel.

Het laat ons definitief tot leven komen.

